

Bitva na Kartouzce 2002

[Foto](#)

Datum	24. - 26. května 2002	
Pořádal	Sarras	Kartouzka
Zúčastnili se	Koža Doupina Peetrs Giovanni	Bojující Přihlížející Přihlížející Přihlížející
Zapsala	Doupina s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 24. května 2002

Odjezd byl v pátek 24. května 2002 večer. My s Kožou jsme odjížděli nezávisle na ostatních, protože nás čekala velká událost. Svatba jeho sestry Zdeny a Romana z Kladna. Oba jsme byli zvědaví, jak bude všechno probíhat. Měli jet s námi ještě Donnyovci. Ti byli také pozváni, ale protože malej Mirek byl v nemocnici, tak museli svoji účast na svatbě odříct. Když jsme přijeli do Olomouce, zaznamenali jsme u Zifčáků velký chaos. Málem jsme si v obýváku neměli ani kam sednout, kolik tam bylo lidí. Nebyl ani čas se s nimi seznamovat. Něco se pojedlo, něco vypilo a šlo se docela brzo spát, abychom byli odpočatí na další den.

Sobota 25. květen 2002

Osudnou sobotu se ráno vstávalo již o půl šesté, i když svatba měla začít až v 10 hodin. Žehlilo se oblečení, natáčely se vlasy, chystala se snídaně. Byli jsme s Romanem vysláni do obchodu, protože se zjistilo, že si ženské osazenstvo zapomnělo koupit silonky, což byl poněkud důležitý nedostatek. Roman nakopl svého zeleného „FAVORITKA“ (teď mě tak napadlo, že je to docela dobrý, protože Roman se jmenuje Zelený) a jeli jsme do Kauflandu. Roman na mě čekal v autě, zatímco já se vydala hledat mezi regály ten pravej. Bingo - Heuréka, objevila jsem, zaplatila jsem a jeli jsme za těmi nedočkavci zpátky. Pak už se všichni dooblíkli, naskákali do aut a jelo se na obřad. Obřad se konal v Dolanech u Olomouce na místní radnici. Když jsme přijeli, čekala tam už spousta kostýmovaných šermířů, kteří se těšili na ženicha a na nevěstu. Provedlo se ještě pár organizačních věcí a svatební obřad mohl začít...

Všichni svatebčané vešli do obřadní síně a za chvíli už jsme měli možnost se zaposlouchat do projevu oddávajícího. Bylo to docela vtipné, protože se několikrát celkem slušně přebreptl. A jak myslíte, že to skončilo? To byste fakt nečekali. Řekli si „ANO“. Potom se všichni přesunuli ven, kde se střílely čestné salvy, a probíhalo focení. Po skončení se šlo papat. Jako předkrm byl podáván Tatarský biftek, následovala tradiční polévka s játrovými knedlíčky a potom byl na řadě masový závitok s hranolkama a tatarkou. Jinak se stoly prohýbaly pod množstvím cukroví a vína. O průběh hostiny se starali Atila a Zlatka ze Sarrasu. Atila je totiž

vyučení kuchař, takže se musel snažit. Někteří odjeli domů, ale ostatní se začali pomalu přesouvat k bojišti na Kartouzce, kde se měla konat bitva.

Pod Kartouzkou jsme se setkali se zbytkem naší skupiny. Přijeli akorát Peetrs a Giovanni. Ještě jsme si dali v hospodě pivko a už se šlo nahoru na Kartouzku. Museli jsme si s holkama zajistit dobrý místa, odkud by bylo dobře vidět a dalo se i fotit. Lidí už tam bylo požehnaně, takže to nebyla žádná sranda, ale podařilo se. Co byla na začátku naprostá paráda? Muzika, kterou tam hráli. Byla jsem úplně nadšená, protože se z repráku ozývaly takový kapely, jako je například Black Sabbath a Ozzy Osbourne sólo. Bylo to naprosto super! Bitva začala. Kluci se mlátili fakt statečně a bylo co fotit. Někteří, totiž ti co si chtěli odpočinout, se nechali zabít, ostatní zatím bojovali jako lvi, potom se mrtví nenápadně zvedli a jelo se nanovo. Byla to dost dobrá podívaná, u které zážitek umocňovala rockovo-metalová muzika. Myslím, že i ta vlívala klukům novou krev do žil. Před koncem bitvy obránci unesli nevěstu a ženich se k ní probíjel. Dalo to určitě pěknou fušku, ale zvládl to a čestně si ji zasloužil. Ale všechno musí jednou skončit, tak skončila i bitva. Diváci byli nadšeni, kluci zpocení a unavení, ale myslím, že všem bylo dost dobře. Jedinou vadou na téhle bitvě byla konferenciérka ze Sarrasu, která při vyjmenovávání všech zúčastněných skupin, nedala klukům ani čas, aby si pořádně zařvali a ve finále dokonce zapomněla jmenovat i pořádjící skupinu. To byl docela trapas, ale ustáli jsme to.

...a byl čas slavení. ...a byl čas chlastání. A na to se těšili všichni ze všeho nejvíc. A kdo říká, že ne, tak kecá. Pivo a víno teklo proudem. Všichni mezi sebou probírali zážitky z bitvy a setkávali se s kámošem z celé republiky.

...a byl večer. ... a byla noc. Čas jít spát. Někdo odjížděl domů a ostatní se ukládali ke spánku v tělocvičně. Šli jsme i my. Ale co se nestalo. Před vchodem do tělocvičny stáli kamarádi Ostraváci. Co myslíte, že tam dělali? To byste fakt nečekali. No chlastali. Hned nás začali zvat, ať se k nim připojíme. Měli jsme toho oba už dost, Koža ještě víc. Po jednom hltnu toho jejich dryáku se Kožovi udělalo víceméně nevolno a musel se jít projít. Čekám pět, deset i patnáct minut a Koža nikde. Začala jsem o něj mít strach a tak jsem jej šla hledat. První pokus se nesešel s úspěchem. Koža nebyl k nalezení, tak jsem ho šla po pár minutách hledat znovu. Řekla jsem si, že se ještě zkusím podívat zpátky směrem ke Kartouzce, jestli tam nešel a málem jsem padla do vývrtky. Koža ležel v trávě pod značkou „POZOR ZMĚNA POSYPU“ a spal jako mimino. Ostraváci, když jsem je požádala o pomoc, řvali smíchy a fotili se s Kožichem, jako s hvězdou z "HOLYVŮDU". Potom ale dokázali, že jsou fakt kámoši a pomohli mi ho dopravit do tělocvičny. Nacpat do spacáku jsem ho musela ale sama. Ale zvládla jsem to a mohla jsem jít zaslouženě spát.

Neděle 26. května 2002

Ráno byla neděle a byl čas loučení. Někdo odjel už časně ráno, ostatní balili a chystali se k odjezdu. Proběhlo pár polibků, podání rukou na rozloučenou a jeli jsme i my. Všechno skončilo. To ale nevádí. Na další bitvě zachlastáme. Ne?